

2016. október

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Érettségi találkozójukon egy harmincas éveinek végén járó fiatalember elpanaszolta, hogy nem talál magához illő feleséget. Sportos, vonzó külsejű és jó állása van, nagyszüleitől örökölt egy szép lakást, mindig is sok lány körül forgolódott, de amikor valamelyikkel komolyabbra fordult volna kapcsolatuk, kiderült, hogy elképzeléseik nem azonosak a házassági közösségről. Két hónapja bomlott fel eljegyzésem egy olyan lánnyal – mondja a fiatalember –, akiről azt hittem, hogy ő lesz álmaim asszonya. Éppenséggel a szép, nagy lakásom miatt borult fel minden. Ebben a lakásban csupa antik bútor van, részben még a dédapám csináltatta őket, az egyik nagyszobában óriási könyvszekrény, tele értékes, régi könyvekkel, a falakon az ősök festményei. A leányzó pedig kijelentette, hogy ő nem szeretne múzeumban lakni. Ha gyerekeket akarunk, márpedig természetesen akarunk, akkor adjuk el a bútorokat, könyveket, költözzünk egy kisebb, de modern lakásba, modern és kényelmes berendezéssel. Én viszont nem tudnék megválni attól, ami meghatározza egyéniségemet, hovatartozásomat. Büszke vagyok rá, hogy a történelem viharai közepette, sok nehézség árán, de sikerült mindezt átmentenem és szeretném továbbadni gyerekeimnek, sőt unokáimnak. Most látom csak – szólalt meg a fiatalember egyik volt osztálytársa –, hogy milyen szerencsés vagyok én. A mi régi családi házunkat ugyanis a világháború jócskán megrongálta, azután mindenestől elvették tőlünk, semmink sem maradt. Amikor feleségemmel elhatároztuk, hogy összeházasodunk, nem voltak a tiedhez hasonló gondjaink, mert semmink se volt. Mostanra azonban sikerült magunknak feleségemmel közösen új otthonot teremtenünk. Ez a lakás kicsi, nincs benne semmi, ami az régi házból került volna hozzánk, de mi, három gyerekünkkel együtt nagyon jól érezzük benne magunkat.

Szent II. János Pál pápa 1981-ben a fiatalok házasságra való felkészítéséről írja: „Napjainkban különösen szükséges, hogy a fiatalokat fölkészítsük a házassági és családi életre. A világnak vannak még olyan részei, ahol ősi hagyományaik szerint maguk a családok adják át a fiataloknak – beavatással, vagy fokozatos neveléssel – a házastársi és családi élet tudnivalóit. De azok a változások, amelyek korunk szinte minden társadalmában lezajlottak, azt követelik, hogy ne csupán a család, hanem a társadalom és az Egyház is törekedjék arra, hogy a fiatalokat jól fölkészítse eljövendő feladataikra. A mai családok életében ezt sokszorosan gátolja az, hogy a fiatalok az új életkörülmények között részben nem ismerik meg az értékek helyes rendjét, részben – mivel már nem rendelkeznek pontos cselekvési szabályokkal – azt sem tudják, hogyan nézhetnének szembe az új nehézségekkel és hogyan tudnának fölújítani kerekedni.” (FC 66) Korábban a társadalom és az Egyház a házasság és a család értékeiről lényegében ugyanúgy gondolkodott. A Szent II. János Pál pápa által említett, és az 1981 óta eltelt időben felgyorsulva folytatódó társadalmi változások következtében azonban mára már oda jutottunk, hogy sokan, olyanok is, akik magukat katolikusnak vallják, az Egyház tanításának reformját követelik.

Soroljatok fel olyan házassági és családi értékeket, melyeket a szekularizált társadalom másképp, vagy éppenséggel ellenkezőképp értelmez, mint a keresztény hagyomány!

Ezért indította el Ferenc pápa a házasság- és családpsztoráció megújítását célzó folyamatot. „A kérdés azonban nem az, hogy hogyan változtassuk meg az Egyház tanítását, hanem az, hogy egyrészt hogyan tudjuk érvényre juttatni psztorációinkban ennek a tanításnak a teljes mélységét, másrészt hogyan tudjuk figyelembe venni a mai emberek élethelyzetét, képességeit és lehetőségeit. Ez pedig valósággal kötéltáncos mutatvány!” – mondta egy interjúban 2013 szeptemberében.

A családpsztorációnak meg kell mutatnia, hogy a család evangéliuma válasz az emberi személy legmélyebb vágyaira: méltóságára és a kölcsönösségben, a közösségben és a termékenységben való teljes kiteljesedésére. Nem az előírások pusztá ismertetéséről van szó, hanem az értékek bemutatásáról, ezzel válaszolva a napjainkban még a leginkább szekularizált országokban is jelentkező értékek iránti vágyra. Szükség van az igazi

családi életet akadályozó, a hátrányos megkülönböztetést, a szegénységet, a kirekesztést és az erőszakot előidéző kulturális, társadalmi, politikai és gazdasági körülmények, valamint a túlzott piaci logika ellen bátran tiltakozó evangelizációra, a társadalmi intézményekkel folytatott párbeszédre és együttműködésre. Ebben nagyon fontos a keresztényként kulturális és szociálpolitikai területeken tevékenykedő világiak közreműködése. (vö. AL 201)

Idézzetek fel olyan eseteket, amelyekben a keresztény szakembereknek, vagy a közösségek által delegált keresztény képviselőknek sikerült a társadalmi intézményekkel folytatott párbeszédben a család- és szociálpolitikát, az oktatás- és nevelésügyet, vagy a párkapcsolatok jogi szabályzását úgy befolyásolni, hogy az evangéliumi értékek érvényre juthassanak? Hogyan segít ebben az egyházi és világi család-mozgalmak együttműködése?

Korunkban még a keresztény nevelésben részesült fiataloknak is nehéz eligazodniuk a házasságról és családról vallott sokféle nézet, megalapozott vagy alaptalan vélemény között. Nem csoda, ha sokan tájékozatlanok és adott esetben nem döntenek, inkább halogatják a házasságkötést. Gyakran előfordul, hogy látva az idő múlását kompromisszumot kötnek, ezt aztán csalódás követi, majd a házasság felbomlása. Az egyházi gyakorlat sokáig abból indult ki, hogy a házastársak kötelékének megszilárdításához és közös életük értelemmel való megtöltéséhez elégséges támaszt nyújt, ha csupán a hittani, bioetikai és erkölcsi kérdéseket hangsúlyozza anélkül, hogy a kegyelem iránti nyitottságra és a hívők lelkiismeretének nevelésére buzdítana. (vö. AL 37) Fontos azonban, hogy minden hívő megértse: a házasság az érlelődés, a változás, a növekedés útja, amelyben mindkét fél eszköz Isten kezében a másik gyarapítására, a mindenkiben szunnyadó jó lehetőségek kibontakoztatására. Minden házasság története üdvtörténet. A házastársak Isten ajándékának és a rá adott nagylelkű és kreatív válasznak köszönhetően elindulva a törekenységtől lépésről lépésre haladnak az egyre szilárdabb és értékesebb valóság felé. Egy férfi és egy nő talán legnagyobb küldetése a szeretetben: kölcsönösen mindinkább férfivá és nővé válni. Gyarapítani és segíteni a másikat, hogy egyre inkább önmaga lehessen, hogy egyre értékesebb önmagát ajándékozhassa oda házastársának. (vö. AL 221) Ugyanakkor a házasság szentsége különleges kegyelmet ad az Egyház sajátos küldetéséhez, Isten népe építésének szolgálatára, hogy hozzájáruljanak az egyházi közösséghez és mások üdvösségéhez. (vö. KEKK 321) Ez azt jelenti, hogy a családok nemcsak tárgyai, hanem alanyai is az evangelizációnak. Hivatásuk és küldetésük van.

Hogyan segít titeket evangelizációs küldetésetek teljesítésében a plébániai közösség és hogyan segítitek ti a plébániát evangelizációs feladatai teljesítésében? Hogyan tudjátok gyerekeiteket a média, a káros világi propaganda ellenkező irányú befolyásától megóvni anélkül, hogy a társadalomtól elszigetelnétek őket?

Nagyon szép dolog, – szólalt meg a találkozáson jelenlévő volt osztályfőnök –, hogy ennyire szíveden viseled a családi örökség sorsát. Ha mindenki komolyan igyekezne mindazt a szépet és jót, amit elődei létrehozta, nemcsak megőrizni, hanem ápolni és továbbfejleszteni, akkor egy boldogabb világban élnénk. Igen, én is azt gondolom – válaszolta a fiatalember –, hogy a hagyomány, a családi örökség elhanyagolása, vagy netán eltékozlása bűn lenne. Tudod – viszonzta az osztályfőnök –, én ismertem a szüleidet, még valamelyik nagyszülőd is járt egyszer nálam, amikor se apád, se anyád nem ért rá, mert dolgozniuk kellett. Tőlük nem csak bútorokat, öreg könyveket, értékes képeket örökölhettél, hanem becsületet, tisztességet, szorgalmat és áldozatkészséget, másnak önzetlenül mindig a javát akaró tettvágyat. Nagyszerű házaspár voltak, mindig mindent együtt, egységben tettek, egymást mindenben segítették. Amikor családlátogatáson nálatok voltam, nagyon élveztem a sok szép régi bútor és könyv látványát, de ami igazán megérintett, az a szeretettől átjárt, derűs légkör volt, amit otthonotok árasztott. Jól teszed, ha ehhez az örökséghez ragaszkodsz. Bizom benned, meg fogod találni a boldogságodat!

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családsegítő és Családterapeuták Magyarországi Szövetségének elnöke